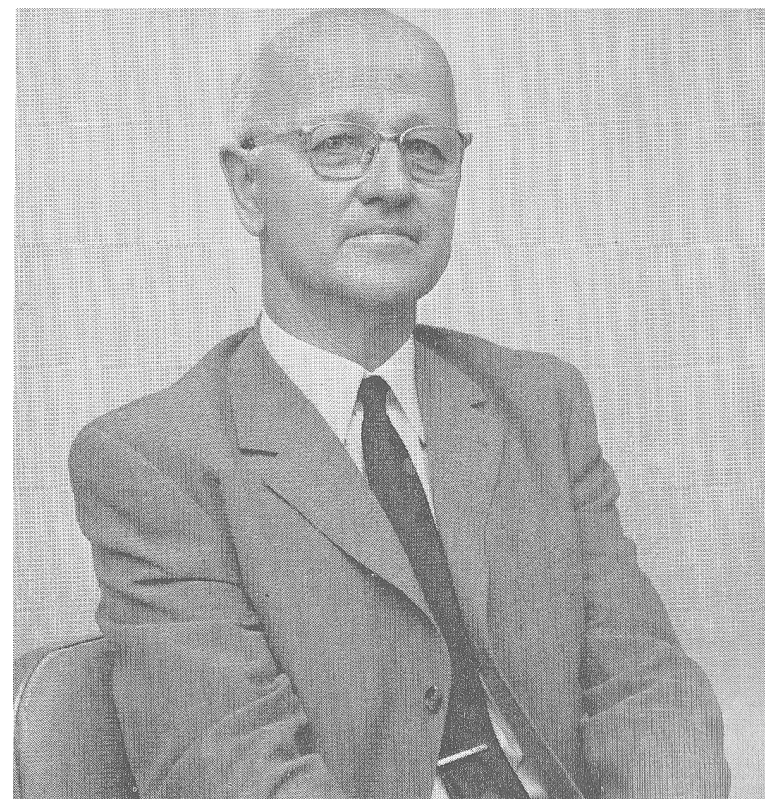

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

102

MAAS EN PEEL

WINTER 2015

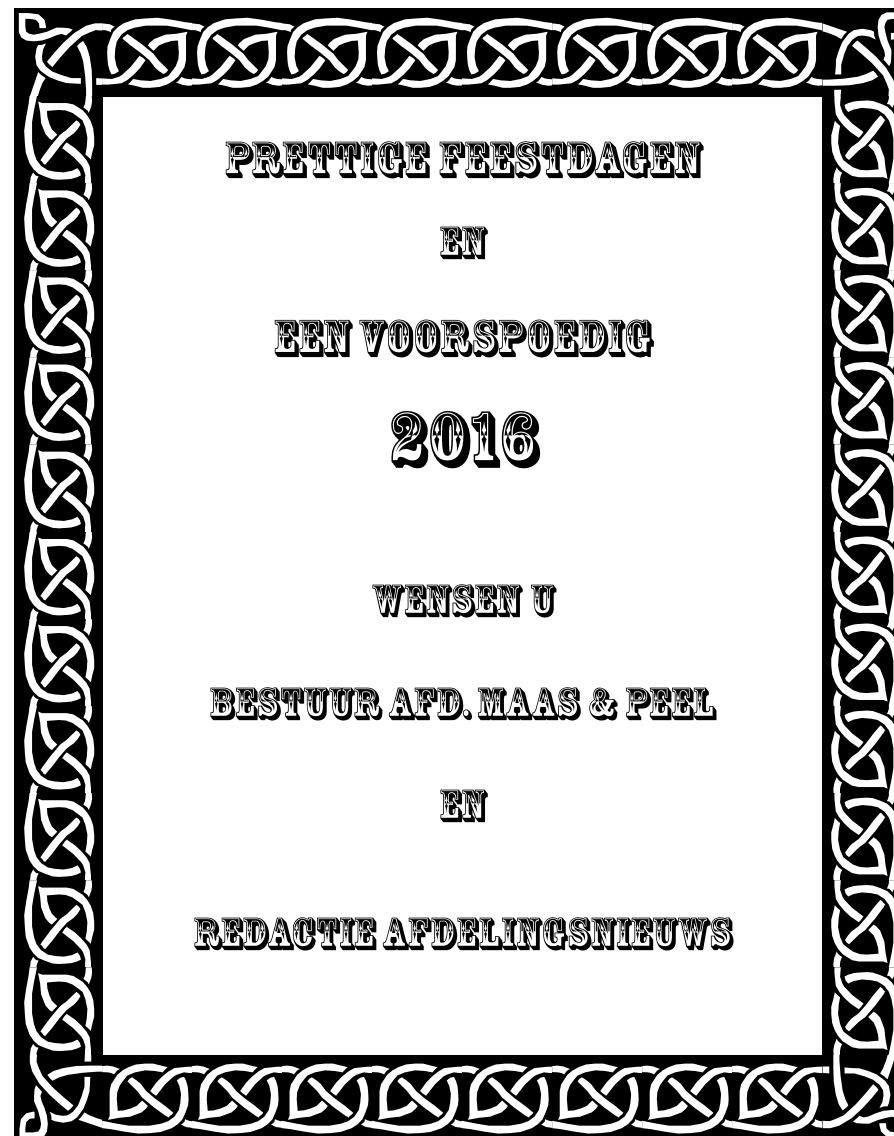
Omslag: Johannes Albertus Janse werd geboren in 1902 en overleed op 15 maart 1977. Hij werd vooral bekend door de vele artikelen en boeken over succulenten, die hij schreef. Vanaf 1935 schreef hij vele artikelen in het blad "Cactussen en Vetplanten". Hij was vanaf 1938 secretaris van de Nederlandse vereniging van liefhebbers van cactussen en andere vetplanten. In 1946 smolten de twee Nederlandse succulentenverenigingen samen tot één landelijke vereniging "Succulenta". Hiervan werd hij bestuurslid en bleef dat tot zijn dood. Hij speelde een belangrijke rol bij de oprichting van de "International Organization for Succulent Plant Study" (I.O.S.), waarvan hij een jaar voorzitter was. Janse was vooral gespecialiseerd in Euphorbia's. Daarover schreef hij onder meer in Parey's Blumengärtnerei en in Dr. Boom's Flora van kamer- en kasplanten.

AFDELINGSNIEUWS

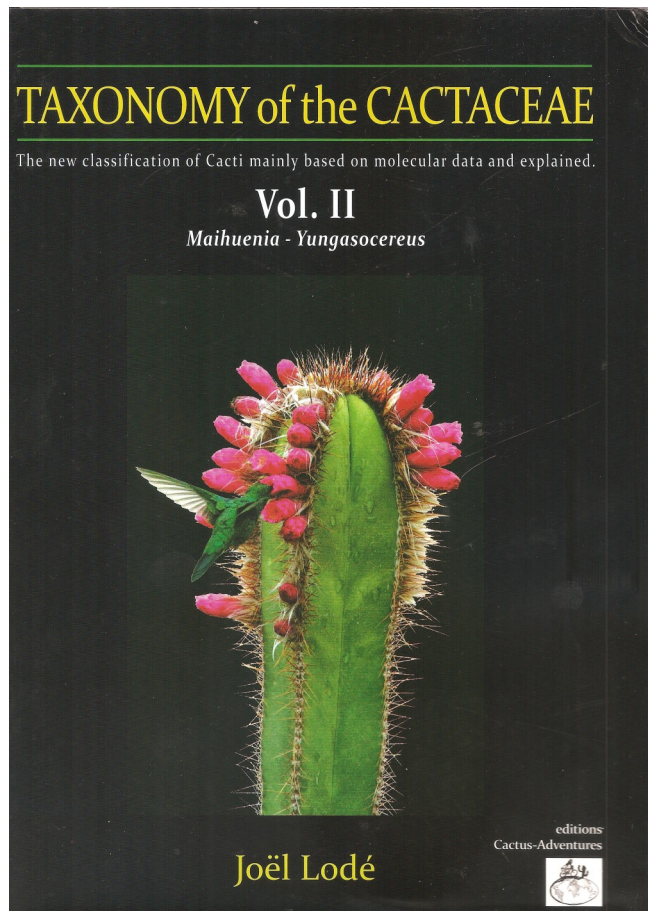
Nr. 102 Winter 2015 26^e jaargang
Kwartaalblad van SUCCULENTA
MAAS & PEEL
Redactie: Jack Schraets
Red. adres: Geuldersedijk 2
5944 NH Arcen
Tel. 077-4732913
E-mail: j.a.schraets@hccnet.nl

Programma (onder voorbehoud)

- 26 jan. Beamervoorzdracht door Mieke Geuens : "Hoogtepunten in Mexico".
23 febr. Jaarvergadering, aftreden voorzitter, verkiezing nieuwe voorzitter.
Na de pauze Quizje.
22 maart Beamervoorzdracht door dhr. van Kemenade: "Reisverslag Tenerife"

1. De werker met cactussen (de liefhebber) kan planten niet meer met eenvoudige middelen benoemen. Hij kan evenmin met eenvoudige middelen de naam van een cactus achterhalen.
2. De heren taxonomen, die deze 'moderne' taxonomie beoefenen, zijn het lang niet altijd eens over de indeling van de planten. Kennelijk is ook die methode niet helemaal objectief, waardoor er nauwelijks meer zekerheid kan ontstaan in de naamgeving. Waarom dan deze aanpak, als het enige 'winstpunt' is, dat de liefhebber alleen maar braaf moet aannemen wat de heren geleerden zeggen. (Welke geleerde trouwens, want onderling zijn ze het niet steeds eens!)
Noël Lodé vermeldt in zijn werk een aantal keren, dat oude beschrijvers als Backeberg, Britton & Rose e.d. sommige geslachten maakten, die door hun moderne opvolgers werden opgeheven, maar volgens andere moderne opvolgers wel degelijk recht van bestaan hebben. Daarbij vermeld hij dan impliciet, dat het in die gevallen ook mogelijk was die geslachten zonder de moderne technieken te herkennen.

Het komende jaar 2016

Jack Schraets

Je merkt aan het vroege invallen van de duisternis en het langzaam dalen van de temperatuur, dat het jaar 2015 oud en stram begint te worden. Als U dit leest duurt het nog maar twee weken tot het jaar 2016 zich aandient.

Wat betreft onze afdeling is er van alles gebeurd in 2015. Zo was er in mei een geslaagde beurs, waarbij we trots mochten zijn op de grote keuze aan planten die er geboden werd. Verheugend waren er ook de geanimeerde gesprekken die er tussen de liefhebbers plaatsvonden, evenals de inspanningen van de medewerkers bij deze beurs.

De excursie naar Zuid-Limburg trok meer deelnemers, dan we in de voorbije jaren gewend waren. Zelfs de vele regen tijdens deze excursie kon niet verhinderen, dat de deelnemers zich prima amuseerden.

Er waren ook minder positieve zaken. Het lukte niet om het aantal leden uit te breiden. De gemiddelde leeftijd van onze leden zou voor een Oudebond zo langzamerhand niet opvallend zijn, maar komt in een vereniging als de onze, waarvan de leden geacht worden zeer actief te zijn, niet erg positief over.

U weet dat de ouderdom vaker gepaard gaat met ongemakken. Het gevolg is, dat we enkele van de trouwste leden in 2015 niet of weinig op bijeenkomsten hebben kunnen zien. Te denken valt aan Theo Gommans, ons oudste lid; aan Mien van Brussel en Nol Kurvers. De Heer Geybels moest zelfs bedanken als lid in verband met zware ziekte.

Toch gaan we in 2016 verder. Er verandert dan het een en ander. Er komt een nieuwe voorzitter, die ongetwijfeld een aantal veranderingen zal doorvoeren met zijn medebestuurleden. Misschien brengt dat een vernieuwing tot stand die de afdeling ten goede kan komen!

Ik wil besluiten met U allen een goed 2016 toe te wensen. In de eerste plaats wat betreft de gezondheid van U en de Uwen. Voorts hoop ik, dat onze planten ook in 2016 een beetje vreugde en geluk mogen brengen in Uw leven.

In deze zin wens ik U allen een voorspoedig Nieuwjaar!

Ceropegia stapeliiformis.

Williejan Rooijackers

Algemeen:

Ceropegia's of te wel lantaarnplanten danken hun Nederlandse naam aan de karakteristieke bloemen. De bloembladen vormen soms een afdakje en soms zijn ze omgeslagen. De vorm van de lantaarn wisselt in vorm en kleur. Sommige soorten maken knollen, andere kruipen of klimmen juist weer. Vaak zijn de stengels bladloos

Dat alles maakt deze plantengroep bijzonder en interessant.

De soorten komen voor in Zuidoost-Azië, Madagaskar, tropisch Arabië, de Canarische Eilanden, Nieuw Guinea, Noord Australië, en verschillende delen van Afrika.

C. stapeliiformis

Deze soort komt voornamelijk voor in Zuid Afrika. Kenmerkend zijn de vlezige, opgaande en vaak bladloze stengels. De nieuwe groei laat soms wat minuscule blaadjes zien, die snel weer verdwijnen. De kleur van de stengels varieert, van fris groen naar donker groen, bruin en donkerbruin. De standplaats, de hoeveelheid licht, bepaalt de kleur. Binnen de soort komen meerdere bloemkleuren voor. De bloemen zijn voor wat betreft verschijning/uiterlijk identiek. De bloembladeren hebben soms andere kleuren.

Net als de meeste Ceropegia's is de *C. stapeliiformis* makkelijk te vermeerderen middels stekken. Je neemt een stuk stengel, met enkele knopen, en laat die enkele dagen drogen. Daarna oppotten. Ik doe het meestal anders. Als mijn grondmengsel, wat op voorraad in de serre staat, droog is zet ik de stekken er direct in. In dat geval een weekje wachten met water geven. Dit jaar hebben de Ceropegia's het uitzonderlijk goed gedaan, goede groei en ontzettend veel bloemen.

Het enige minpuntje is misschien dat een paar soorten gevoelig zijn voor wolluis.

Waarom dit artikel.

Meerdere redenen, een bestuursvergadering, een excursie en een discussie. Allereerst maar de bestuursvergadering. U kent het wel, de vraag of er genoeg artikelen zijn voor het komende afdelingsnieuws. Zoals vaak is het antwoord dat enkele "vaste" schrijvers een stukje hebben aangeleverd. Eigenlijk zou iedereen een stukje kunnen schrijven. Stel je vindt een bepaalde Mammillaria helemaal geweldig. Lang leve de boekenkast en internet. In een mum van tijd heb je alle

Het is typisch, dat de amateur (dus de liefhebber) niet in staat is om de juistheid van de constatering van de wetenschappers na te gaan.

In vroeger tijden werden planten bekeken en vergeleken en als je maar precies genoeg keek kon je bepalen of je je kon verenigen met de ideeën van de wetenschapper. Met andere woorden: als je nauwkeurig was en je in de zichtbare feiten verdiepte, kon je zelf een standpunt innemen en je al dan niet verenigen met de opvattingen van de onderzoekers. Dat is nu verleden tijd. Een of andere club van onderzoekers bepaalt wat juist is. Volgens de schrijver van het onderhavige boek stemmen de leden van die club zelfs over de opvattingen van hun club en de meerderheid beslist dan over de juiste indeling en naamgeving! Alweer volgens de schrijver worden die beslissingen soms met een krappe meerderheid genomen.

Bij het lezen van de tekst krijg ik vaak de indruk, dat de plaats van een plant in de classificatie slechts bepaald kan worden, door de plant volledig te ontleden, dus door de plant te vernietigen.

Eenzijds wordt gesteld, dat het uiterlijk van een plant niet bepalend is voor de plaats van de soort in de classificatie, terwijl anderzijds Lodé een aantal geslachten, die door o.a. Hunt en Anderson ten grave waren gedragen weer terug plaatst in het systeem. Daarbij merkt hij op, dat de oorspronkelijke makers van die geslachten (mensen als Backeberg, Britton en Rose, Werdermann en Ritter) kennelijk toch wel een soort intuïtie gehad moeten hebben. Tenzij men hier gelooft aan bovennatuurlijke gaven van de betreffende personen, moet er aan de betreffende geslachten toch iets anders zijn, dan aan de andere soorten. Iets wat door alleen waarnemen in ieder geval voor die vroegere wetenschappers zichtbaar was!

Vaak bekruipt me het gevoel, dat de moderne taxonomie uitsluitend een wiskundig gegeven gebruikt om de planten in te delen. Ik stel me voor, dat dat gebeurt door zoveel mogelijk gegevens van de planten in kolommen te plaatsen. Daarna telt men de overkomsten. Zijn die meer dan een bepaald percentage, dan belandt de betreffende plant automatisch bij een bepaald geslacht. Natuurlijk wordt daarbij aan elk gegeven of eigenschap een bepaald gewicht toegekend, dat afhangt van het belang van het betreffende kenmerk. En dan hangt het erg af van de beoordelaar hoe zwaar elk kenmerk meetelt. En dus speelt hier willekeur weer een zeer belangrijke rol.

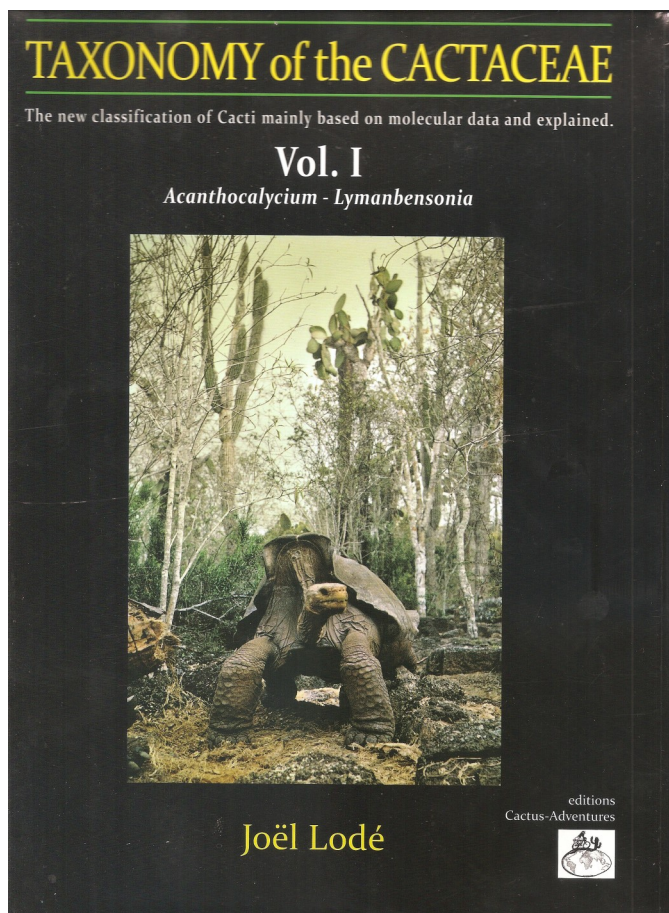
Samenvattend zijn er twee heel belangrijke redenen om niet erg gelukkig te zijn met de in boek gekozen oplossing:

Modern onderzoek van cactussen

Jack Schraets

Enige tijd geleden heb ik U bericht over een nieuwe uitgave, namelijk "Taxonomy of the Cactaceae" van Joël Lodé. De ondertitel luidde: "The new classification of Cacti mainly based on molecular data and explained" (De nieuwe classificatie van cactussen, hoofdzakelijk gebaseerd op moleculaire gegevens en verklaard). Inmiddels heb ik dit boek tweemaal bestudeerd en getracht te begrijpen waarom men de geslachten heeft ingedeeld op de manier waarop dat in dit werk is gebeurd. Ik kan U verzekeren, dat ik er niet in geslaagd ben. Vrijwel steeds wordt gezegd, dat de een of andere onderzoeker bij moleculaire onderzoeken heeft geconstateerd, dat bepaalde soorten tot hetzelfde geslacht behoren (of niet). Waaruit dat onderzoek heeft bestaan heeft staat er niet bij. Verschillen met de mening van de schrijver worden meestal gemotiveerd met de opmerking, dat de tegenstander zijn standpunt niet voldoende gemotiveerd heeft.

Zaadpeul van *Ceropegia stapeliaeformis*

informatie over een plant bij elkaar. Zelfs als je een plant niet mooi vindt of zelfs helemaal niet kent, kun je er een artikel over schrijven.

Excursie. Bij de laatste excursie in Zuid-Limburg gaf de heer Odekerken zaad weg. Zaden met een pluusje eraan. Het paardenbloem idee maar ook bij Senecio en aasbloemen. Harry Knapen had zaden meegenomen. Eenmaal thuis was er onduidelijkheid over de naam. De heer Odekerken werd gebeld en de naam bleek te zijn *Ceropegia stapeliiformis*.

Later hadden Harry en ik er een discussie over. Ik bleef hangen in Senecio en aasbloemen terwijl Harry vertrouwde op de informatie van de heer Odekerken. Uitkomst onbeslist.

De oplossing.

Eigenlijk is de oplossing simpel. Het stekken van *Ceropegia*'s is zo gemakkelijk en zo gebruikelijk dat je niet eens de vraag stelt: Kun je ze ook zaaien? Terug naar de opmerking een artikel schrijven kan eigenlijk iedereen. Tijd om de computer aan te zetten.

Als er zaad aan de planten komt is dat in een of twee peulen. De in peulen een groot aantal platte zaden met een pluusje. De bestuiving is handmatig moeilijk doch gebeurd soms spontaan door kleine vliegjes.

Gezocht naar foto's van de zaadpeulen, helaas zonder resultaat. Dus de heren Odekerken en Knapen hadden het helemaal juist.

Dezelfde zaadpeul op iets grotere afstand

Eigen planten.

Omdat ik nooit stilgestaan had bij het verschijnen van zaadpeulen toch maar eens naar de eigen planten gekeken. Een *C. stapeliiformis* heeft op 2 plekken een rare vertakking. Het lijkt 2 stokjes die in een V staan. Ze zijn ongeveer 10 centimeter lang. Dat is zeker niet de normale groei. Bij nadere beschouwing en de daarop volgende ontwikkeling van deze "stokjes" is de uitkomst duidelijk: zaadpeulen. Enkele weken later vraagt Annelies of ik eens goed naar een *C. sandersonii* wil kijken. Geheel onverwacht een enkele zaadpeul.

Een hogere macht wil me denk ik straffen voor mijn aanvankelijke ongelof. Gelukkig is het wel een straf waar ik blij mee ben. Nu is het wachten op het moment dat ze min of meer volgroeit zijn. Dan een kousje plaatsen en wachten tot de peulen open gaan.

Zaden van de heer Odekerken.

Ik had van Harry ook wat zaad gekregen. Ze komen goed op. Harry had ze zelf enkele weken eerder gezaaid en zijn zaailingen zijn dus wat groter. Daar kun je al zien wat het gaat worden. Erg leuk om te zien. Ik verwacht wel dat de zaailingen in de winter in de kas dicht bij de kachel moeten staan of anders in de huiskamer. Mogelijk komt er nog een vervolg, volgroeide zaailingen en bloemen ofzo.

Boek over Lobivia

Jack Schraets

In de serie van Deutsche Kakteen-Gesellschaft over succulente planten is het volgende deeltje verschenen. Het is alweer het veertiende deeltje in deze reeks.

De titel ervan is "Lobivia & Co, Aristokraten im Reich des Kondors" en is samengesteld door Karl Fickenscher, Ludwig Bercht, Frank Linke, Eberhard Schulz en Hans-Jürgen Wittau. Het boekje is opgedragen aan Walter Rausch.

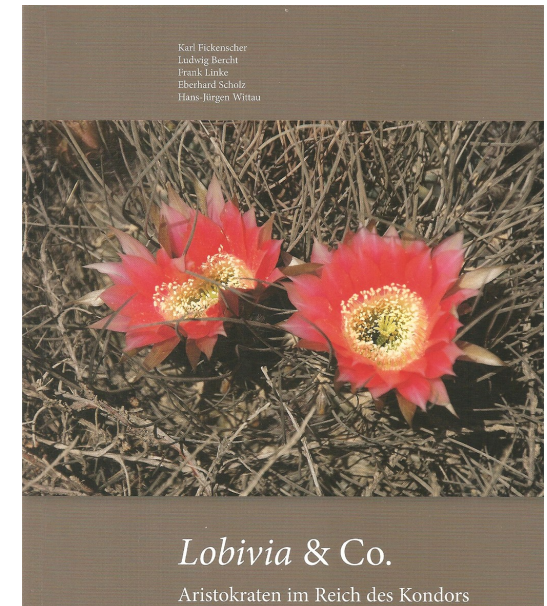
Het werkje is rijk geïllustreerd met talrijke, veelal fraaie, kleurenfoto's van planten, merendeels bloeiend.

Men kan het werk beschouwen als een overzicht van deze planten, waarbij vooral de soorten, die vroeger zo heetten, kort besproken worden. Ook een aantal soorten, die vroeger werden ingedeeld bij Echinopsis of Pseudolobivia, worden besproken.

Volgens de schrijvers bestaan er tegenwoordig voldoende redenen om het geslacht weer te erkennen, ook al horen sommige soorten er volgens de nieuwere inzichten niet meer bij.

Het boekje is voor de beginnende liefhebber interessant, omdat het een overzicht geeft van een geslacht, dat enkele tientallen jaren zeer populair was en dat verdiende.

Evenals alle andere deeltjes in bovengenoemde reeks zal dit boek binnenkort in onze bibliotheek aanwezig zijn, zodat U het allemaal zelf kunt zien.

en (op foto 21) nog een *O. clavarioides* met een afwijkende vorm. Niet opvallend, maar wel leuk in een verzameling. Samen met de *Opuntia* (op foto 22), een monstruouse vorm waar ik de naam niet van weet, met veel dunne witte bedoorning. Met in de nieuwgroei gekrulde rode doortjes. Dan is er ook nog de rood-paarse bedoorning van *Sulcorebutia toto-rensensis* (op foto 23) en (op foto 24) de opvallend witte pluizen op de areolen van de *Echinopsis denudatum*.

Foto 21

Foto 22

Foto 23

Foto 24

Foto 25

Foto 26

En (op foto 25) de bruine kop van *Lobivia formatinensis*. Deze staat al veel jaren in mijn verzameling, hij staat op een ent stam maar groeit niet goed. Verder de twee cristaten (op foto 26), de *Euphorbia variegata christata* met hun blauwgroene lichaam met rode randen op de nieuwgroei. Daarna, op de laatste plaats van deze reeks, de *Monvillea spegazzini* cristaatvorm met de bekende roodbruine kleur (op foto 27).

Foto 27

Met deze foto wil ik met mijn verhaaltje stoppen. De foto's zijn allemaal uit mijn verzameling en zelf gemaakt.

Zomer 2013

Rik Coenen

Waar Jack in het afgelopen afdelingsnieuws geschreven had over de zomer van 2015, ga ik even terug in de tijd. Waarom? Omdat dat jaar voor mij verschillende leuke en iets minder leuke anekdotes bevat.

In dat jaar was mijn activiteit binnen de afdeling wat lager, ik bezocht niet veel ledenvergaderingen, tot ik vorig jaar mijzelf opeens aanstelde tot bestuurslid. Maar ondanks dat ik in de afdeling en vereniging wat minder actief was, was ik niet minder actief in de hobby.

2013 begon met een erg lange winter. Tot in april zelfs heeft het nog gesneeuwd, waardoor het seizoen voor de cactussen ook laat begon. Normaal kunnen de planten zo rond ijsheiligen wel naar buiten, maar dat jaar had ik ze wijselijk nog even binnen gehouden toen, en inderdaad, enkele dagen na ijsheiligen bereikte de temperatuur 's nachts alsnog het vriespunt.

Maar uiteindelijk bepaalden de weergoden dat vrouwe Winter nu toch wel lang genoeg haar lolletje had gehad en dat het nu toch echt eens tijd werd dat het wat warmer werd.

De cactussen waren het hier roerend mee eens.

Dus uiteindelijk kwam dan toch de dag dat de planten eens naar buiten konden. Hierbij heb ik altijd een heel karwei met één bepaalde plant die ik heb, hoogstwaarschijnlijk een San Pedro (= *Trichocereus pachanoi* = *Echinopsis pachanoi*). Deze heb ik ooit van een lid gekregen van de afdeling, maar dit is nu al zo lang geleden dat ik eerlijk gezegd niet meer weet aan wie ik hem nou te danken heb (ja, ook op deze leeftijd vergeet men nog wel eens iets). Het is in elk geval een erg grote plant, wat ik persoonlijk heel mooi vind, maar wat toch een "groot" nadeel heeft: De plant 's zomers weer naar buiten zien te krijgen.

In mijn kas zit nog geen kachel, omdat die vrij ver van mijn huis af staat en er ook een raampje ontbreekt. Ook kost dit uiteraard wel wat, al is het binnenzetten van mijn nog vrij kleine verzameling nog niet zo'n heel grote moeite.

Op deze lummel na dan.

De plant had al twee grote takken, bijna net zo lang als ik zelf. Toen ik de plant stukje voor stukje uit zijn winterschuilplaats probeerde te bewegen begonnen de takken ritmisch mee te zwaaien, en jawel, voor ik het doorhad brak er een af. Nu was de plant toch opeens een stuk minder hoog...

Aangezien het een snel groeiende *Cereus* betreft is deze schade inmiddels al weer dubbel en dwars ingehaald (letterlijk, hij heeft twee vertakkingen op de plek gemaakt).

Het grappige is dat de afgebroken tak ook nog steeds op mijn kamer ligt en nog gewoon vrolijk doorgroeit. De tak heeft geen wortels meer maar maakt nog gewoon vrolijk vertakkingen aan die elk jaar weer een beetje bijgroeien. Ik krijg zo het vermoeden dat Magere Hein zijn administratie toch ook niet helemaal op orde heeft.

Wel is het interessant te zien op deze manier wat nu de evolutionaire voordelen zijn van zo'n succulente plant. En ook is het mij helemaal duidelijk waarom ze cactussen in Mexico als onkruid zien, ze zijn niet kapot te krijgen! Zou niet misstaan in een horrorfilm: Return of the cactus.

Enfin, de plant lijdt niets onder zijn "onthoofding".

2013 is ook al weer het laatste jaar geweest waarin ik weer eens wat gezaaid heb, maar wel met een primeur: Het is de eerste keer dat een zaailing van mij nog steeds in leven is!

Welke plant het precies betreft weet ik niet, ik geloof dat ik de zaadjes een keer bij een ledenvergadering heb gekregen voor de zaaiwedstrijd die destijds georganiseerd werd. Ik vermoed wel dat het een *Cereus* is, hij groeit namelijk wel lekker. Met zijn broertjes en de andere zaadjes ging het helaas wat minder af. In het jaar des Heren 2013 kreeg ik het aan de stok met een kip hier. We hadden speciaal een extra hek laten maken voor de kippen die buiten het hok liepen, maar daar had deze kip geen oren naar. Ze was zo klein dat ze makkelijk door het hek heen kon en zo bij mijn cactussen kon.

De door de zon gewarmde potgrond van mijn grootste en favoriete *Euphorbia* vond zij de ideale plek om op haar eieren te broeden. Hier was ik het echter niet helemaal mee eens. Vooral niet omdat ze ook vond dat ze toch even in de grond moest spitten om het plekje nog knusser te maken.

Dat was al één ding.

Een andere dag had deze kip de zaailingen, die op een vensterbankje achter in het zonnetje stonden, aangezien voor wormpjes ofzo en ze ook geheel geruïneerd. Het hele samengestelde bakje lag zelfs aan diggelen en in nog maar één bakje was nog een teken van leven te vinden.

Hierop heb ik de kip dan ook uit frustratie achterna gezeten en een paar schoppen proberen te verkopen, waarop mijn moeder mij vroeg of ik dat arme beestje

bijzonder ding.

Dan maar door naar (foto 15 en 16) de mooi wit gekleurde *Astrophytum cv. Onzuka*, hier met 4 ribben afgebeeld. Deze cultivar uit Japan is net als de Super Kabuto van *A. myriostigma* afkomstig. Deze cultivars worden meestal uit zaad vermeerderd.

Foto 13

Foto 14

Foto 15

Foto 16

Dan door naar de *Uebelmannia* (op foto 17). De rood bruine *U. pectinifera* met 12 mooie rechte ribben en de *Uebelmannia buiningii* (op foto 18).

Foto 17

Foto 18

Deze heeft iets meer tepelvorming op de ribben, maar wel een schitterend paarsbruine kleur.

Vervolgens gaan we naar de (op foto 19) *Euphorbia manambatoensis*. Met zijn oranjebruine knolvoet is hij

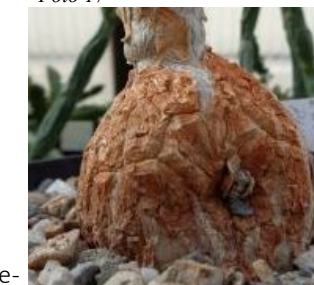

Foto 19

Foto 20

een bijzondere verschijning tussen de andere *Euphorbia* soorten. En door naar de *Opuntia* met (op foto 20) *Opuntia clavarioides* met de bekende bruine kleur,

Monadenium magnificum met zijn twee kleuren blad, groen van boven en paars-rood van onderen. Na dit groepje vetplanten keren we weer terug naar de cactus met (op foto 8) de gele ribben van een *Gymnocalycium horstii*.

Foto 7

Foto 8

Dan gaan we naar (op foto 9) de felrode bedoorning van *Ferocactus coloratus*. En verder (op foto 10) de bekende *Ferocactus glaucescens* met zijn blauwgroene plantenlichaam en de mooie gele bedoorning. De *Ferocactus pilosus* (op foto 11)

valt op door zijn mooi rood gekleurde bedoorning. Na dit groepje van Ferocactus is het de beurt aan de zeer bekende *Echinocactus grusonii* (op foto 12) met gele bedoorning. Hier zijn ook een exemplaar met kort bedoornde en een met kromme doornen van bekend. Er is ook een witte variant met een doornloze vorm.

Foto 9

Foto 10

Foto 11

Foto 12

Dan ga ik verder met fel rode bessen van de (op foto 13) *Epithelantha micromeris* v. *bokei*. Deze mooi rood kleurende bessen zijn een leuk extraatje voor de niet veel zeggende kleine witte bloemetjes. Dan ga ik verder met een apart plantje (op foto 14), de *Cintia knizeii*. Deze heeft normaal een groen plantenlichaam, maar deze wijkt sterk af van de normale vorm met zijn oranje gele kleur. Dit is echt een

niet met rust kon laten omdat ik haar zo'n stress opleverde. Dat was nou precies de bedoeling, rotbeest!

Tot dusver mijn niet zo boterende relatie met de kip.

Uit het enige overlevende bakje had ik geloof ik maar drie zaailingen weten te redden, waaruit uiteindelijk nog maar één overbleef. Dit is nu dus wel degene die nog steeds in leven is. Het zal ook ongetwijfeld de meest koppige uit het stel zijn geweest: Op haar hoofd begon dit zaailingetje vorig jaar een vertakkingen te maken, die een stuk harder groeide dan het deel eronder. Het onderste stuk dreigde hierdoor onder het gewicht te bezwijken, dus daar moest ik iets aan doen!

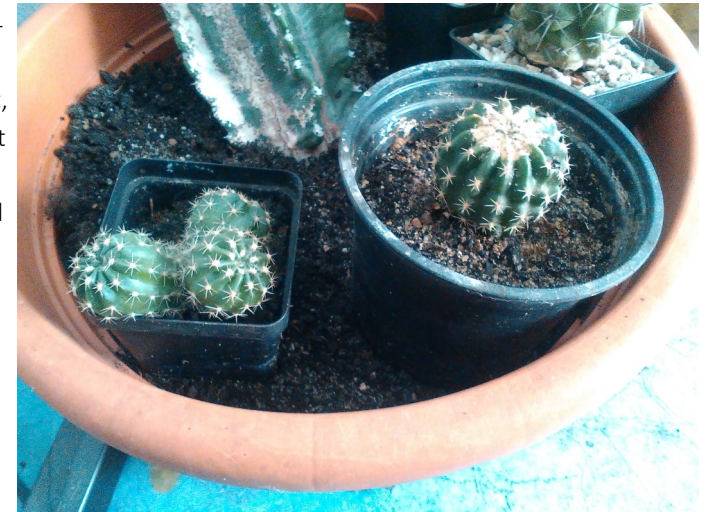
Die vertakking heb ik dan ook weggesneden en in een nieuw potje gezet, wat nu ook al best een knoepert is geworden, hij is al groter en dikker dan zijn moederplant.

Die moederplant bleef echter nog steeds eigenwijs en maakte op de open plek niet

één, maar drie nieuwe vertakkingen! Ja, nu zoekt ie het dan ook zelf maar uit, ik hoef geen vijf verschillende plantjes hiervan te hebben en als ik de mythologische verhalen van Hercules en Hydra moet geloven krijg ik er daarna dus gewoon weer vijf nieuwe takken voor terug! Dan zakt ie maar wat in, tot dusver lijkt ie er nog niet veel moeite mee te hebben.

Met het succes van deze zaailing had 2013 toch ook een mindere kant voor mij: Twee van mijn favoriete planten werden ziek. Dit zijn twee van mijn grootste planten, twee Euphorbia's, die ik toch al enige jaren heb. Elk jaar zijn dit ook de beste groeiers, waardoor ik alleen maar meer plezier van ze heb. Nu dreigden ze toch echter een keer een einde te maken aan dat plezier.

Allereerst viel mij al op dat één van de twee dit jaar nog helemaal geen groei had gemaakt. Was er iets mis? Ik zag bepaalde rare vlekken op de plant die een ande-

re plant van mij die eerder dat jaar al was gestorven ook had. Het zou toch niet!
De andere Euphorbia groeide wel goed, maar had ook al enkele van die vlekken.
Ik begon me zorgen te maken.

Ik ging dus even opzoeken wat die vlekken waren, maar kon eigenlijk niet vinden
wat het was. Het was geen schimmel in elk geval. Het waren meer wat hardere
vlekken, wat mij deed vermoeden dat het schildluis was. Dit was het achteraf in
elk geval ook volgens mij niet, maar voor schildluis had ik ergens gelezen dat hier-
tegen een speciaal mengsel van water, groene zeep en spiritus zou helpen. Dit
bleek achteraf inderdaad een zeer dodelijk mengsel te zijn, maar niet alleen voor
de schildluis! De twee planten werden helemaal houten op de plekken waar de
vloeistof het meest had gezeten. Het leek nu nog erger dat ze het niet zouden
overleven! Gelukkig waren ze toch wel tegen een stootje bestand en hebben ze
het drama overleefd, maar ze hadden duidelijk wel een flinke klap gehad.

Ons moeder dacht dat het puur kwam omdat de basische vloeistof ook deels op
de grond was gekomen en de pH-waarde van de grond dus veel te hoog werd. Dit
bleek dit jaar toch niet alleen het geval te zijn. Mijn moeder had het goedje nog
ergens zien staan en het geprobeerd op wat planten in de tuin die vol bladluis
zaten, waarbij ze zorg droeg dat het niet op de grond terecht kwam. Al die plan-
ten waren vlak daarna morsdood! Snel weg dus met dat goedje, en voor mij mis-
chien een idee om toch eens wat bijles in scheikunde te vragen van de heer
Schraets.

De twee planten zijn er in elk geval weer goed bovenop gekomen, en de grootste
van de twee had vorig jaar zelfs een van de grootste groeispruits ooit gehad: Ik
geloof dat er zo'n 15 centimeter bij is gekomen.

Het leuke is dat ik die plant zo'n 7 jaar geleden bij een afdelingsexcursie bij Cok
Grootscholten had gekocht, toen die nog 15 centimeter was, en tegenwoordig is
die al 10 keer zo groot!

Niet zo vreemd dus dat het een van mijn favoriete planten is.

Nu nog kijken wat de komende jaren nog voor anekdotes en avonturen in de hob-
by zullen brengen!

Na 'licht aandringen' van onze voorzitter, weer een vervolgverhaal over "herfst in
de kas" :

Kleuren zonder bloemen

Harrie Knapen

Deze keer wil ik het hebben over de kleuren van bladeren, zaden, bessen en plan-
tenlichamen.

Daarom noem ik het
prachtige "kleuren zond-
er bloemen", met (op
foto 1) het rood ge-
kleurde lichaam van de
*Gymnocalycium frie-
drichii*. En (op foto 2)
de fel rood gekleurde
Gymnocalycium damsii.

Foto 1

Foto 2

Daarna zien we (op
foto 3) de paars-rode
kleur van de *Gymno-
calycium friedrichii*.
En (op foto 4) de in dit
geslacht bruine *Gymno-
calycium ragonessii*.

Foto 3

Foto 4

Deze vier uit hetzelfde
geslacht geven al aan dat er binnen een soort zeer veel verschil van kleur zicht-
baar is.

Verder lopend door de
kas, zag ik de oranje-
bruine kleur van een (op
foto 5) *Coccinia mild-
braedii*. Zo gaan we ver-
der naar de met mooie
paarse randen versierde
Scilla violacea (op foto 6)
en verder (op foto 7) de

Foto 5

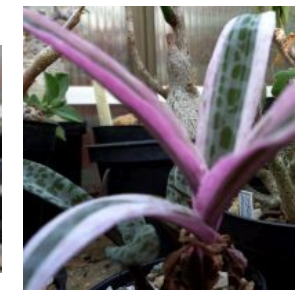

Foto 6